

ler ikke anfører. Styrelsen har således ikke inden for rammerne af lovforslaget fundet anledning til eller mulighed for nærmere at vurdere behovet for og den nærmere rækkevidde af dette forslag.

Peter Pagh peger endvidere på fire konkrete problemer i forbindelse med lovforslaget:

Ad 1)

Peter Pagh finder, at lovttekst og bemærkninger kan give indtryk af, at reglerne ikke gælder, hvis listevirksomheden alene deponerer eget affald.

Miljøstyrelsen er enig i, at direktivets regler gælder alle anlæg for deponering af affald, hvilket fremgår udtrykkeligt af bemærkningerne til § 37 b, 1. pkt. Dette fremgår i øvrigt også eksplicit af bemærkningerne til § 39 b, stk. 1, hvor det anføres, at bestemmelsen også omfatter virksomheder, som efter § 50, stk. 3, har fået eller senere får dispensation til at deponere specielle affaldstyper.

Når det i bemærkningerne til lovforslagets § 50 a, stk. 1, anføres, at direktivets artikel 10 – og dermed paragraffen – ikke gælder for listevirksomheder, der alene deponerer eget affald, er det fordi artikel 10 alene vedrører krav om betaling for deponering af affald, hvilket kun er relevant, når der deponeres affald for andre.

Ad 2)

Peter Pagh bemærker, at fremstillingen af direktivets regler om sikkerhedsstillelse ikke forekommer dækkende. Peter Pagh anfører, at a) det fremsatte lovforslag ikke medtager udgifter, der kan opstå i forbindelse med driften og b) at udgifter til begrænsning af følgerne af ulykker (uforudsigelige udgifter), ifølge direktivet skal være dækket af sikkerhedsstillelsen, idet han herom anfører, at misforståelsen tilsyneladende er baseret på en Kommissionsoplysning om, at sikkerhedsstillelsen kun omfatter forudsigelige (foreseeable) udgifter.

Direktivets artikel 8, litra a, nr. 4, fastsætter, at der skal stilles sikkerhed med henblik på at sikre, at de forpligtelser (herunder foranstaltninger til efterbehandling), som følger af den i henhold til direktivet udstedte godkendelse, opfyldes, og at nedlukningsprocedurerne i artikel 13 følges.

a) Driften

Det følger såvel af § 39 b's ordlyd – at der skal stilles sikkerhed for de forpligtelser, herunder til nedlukning og efterbehandling, som påhviler virksomheden – som af lovbemærkningerne, at kravet om sikkerhedsstillelse skal dække andre forpligtelser end nedlukning og efterbehandling, der vedrører perioden efter den egentlige driftsfasen.

Lovbemærkningerne beskriver således (på side 19), at hvis tilsynsmyndigheden foretager selvhjælpshandlinger under driften i relation til vilkårene, kan sikkerhedsstillelsen anvendes hertil, også selv om det er i driftsperioden.

Når omkostningerne – udover omkostningerne til nedlukning og efterbehandling – ikke medtages i beregningen af størrelsen af sikkerhedsstillelsen, skyldes dette, at de øvrige omkostninger ikke kan beregnes forud. Hvis tilsynsmyndigheden foretager selvhjælpshandlinger under driften i relation til vilkårene, vil der skulle foretages en efterregulering af sikkerhedsstillelsen, således at sikkerhedsstillelsen bygges op til det fulde beløb inden nedlukningen af anlægget.

b) Uforudsigelige omkostninger:

Som det fremgår af lovforslaget, er Miljøstyrelsen ikke enig med Peter Pagh i, at direktivet stiller krav om sikkerhedsstillelse for de uforudsigelige udgifter. Denne fortolkning bygger ikke på oplysninger fra Kommissionen, idet Kommissionen, så vidt Miljøstyrelsen er vidende om, ikke har udtalt sig herom. Fortolkningen bygger derimod på direktivets ordlyd, der henviser til a) den »udstedte godkendelse«, der ifølge artikel 9 intet indeholder om følgerne af uheld og b) »...procedurerne efter artikel 13«, der vedrører nedlukning og efterbehandling, idet den heri indeholdte bestemmelse om evt. udbedrende foranstaltninger udtrykkeligt forudsætter, at der træffes (ny) afgørelse herom.

Hertil kommer, at det ikke giver mening at tale om sikkerhedsstillelse for uforudsigelige omkostninger, idet uforudsigelige omkostninger netop ikke kan beregnes på forhånd. Skulle de uforudsigelige omkostninger dækkes, ville det kræve en forsikringslignende ordning, hvilket direktivet ikke stiller krav om.

Ad 3)

Peter Pagh anfører desuden, at de almindelige